cere Værker med varig Betydning, naar hun ikke blot er i Besiddelse af Evnerne, *men vel at mærke ogsaa faar Lov til at bruge dem fuldt ud*".

For de Ord skylder vistnok enhver kvindelig Forfatter Dagbladets Anmelder sin varmeste Tak. Det er den første, der mig bekjendt, her i Danmark har brugt dette forløsende Ord.

Om et Arbejde af en ung mandlig Forfatter, der endogsaa var *meget* ung, erklærede én Gang en Recensent, at der ikke fandtes en *Antydning* af Komposition, alt var højst vilkaarligt hægtet fast til hinanden. Desuagtet tog han saaledes tiltakke med de gode Enkeltheder, at der ikke manglede meget i, at vedkommende Bog blev gjort til et Mesterværk.

Ligeoverfor de kvindelige Forfattere er „Komposition" sædvanligvis den Stridshandske, der bliver kastet dem i Ansigtet. Man gaar ikke der saa omhyggelig paa Opdagelse efter de gode Enkeltheder. Det er højst tilgiveligt, at hun finder denne Partiskhed uretfærdig.

I Fru Johanne Schjørrings „Den gamle Herregaard" er der saadanne Enkeltheder. En gammel Bedstemoder, som i et Arbejde af Hr. Den eller Den af hans Kammerater vilde blive lovprist som „en ypperlig, original Skikkelse, greben lige ud af Livet." En Nat i Borgestuen, hvor Tjeneren venter paa det fraværende Herskab, vilde blive kaldt mesterlig.

En af de „antediluvianske", — andre vilde sige: en af de „retfærdige" — Anmeldere skrev for nogle Aar siden om samme Forfatterinde: „Fru Schjørrings Forfattervirksomhed kunde udfolde et større og friskere Vingeslag, naar ydre Vilkaar skjænkede hendes Talent og Kræfter *friere* Spillerum, og hendes fine, men ligesom noget indestængede Evner turde *vel fortjene*, at man ønskede dem Mulighed given til en fyldigere, frodigere Vækst."

Enkelte af hendes Bøger ere blevne oversatte paa Tysk og meget rost i tyske Blade, men det har ganske vist ikke „staaet i Avisen."

Dersom man en Gang alvorligt vilde undersøge de Forhold, hvorunder de fleste af vore danske Forfatterinder arbejder, vilde man tilvisse finde dem saa ugunstige, som muligt. De fortjener idetmindste ikke at affejes med et medlidende Skuldertræk af flotte Kritici, der ofte er meget unge, meget grønne, nyder Livet baade efter Evne og over Evne, og som selv ofte